

dor més senzill, ni el pagès més pobre toleraria en les nostres habitacions de consulta una inspecció i tractament tan ràpids i esquemàtics. Per què ho toleren d'En Zeileis? La segona pregunta més important encara: Per què aconsegueix Zeileis indubtables èxits en malalts, als quals els nostres millors caps han intentat en va el seu art? Per això jo valdria fer primerament dues afirmacions importants:

1. Que Zeileis ens portarà un avenç formidable dintre de la diagnosi, és impossible. El tub misteriós no és res més que l'antiguíssima vareta màgica modernitzada. Moltes malalties els portadors de les quals van a Gallspach, es poden reconèixer sense inspecció, només que al primer cop de vista. Tabes, esclerosi múltiple, conseqüències de la paràlisi infantil, encefalitis, apoplegia i mielitis, atrofia, tuberculosi dels ossos, de les juntures i pulmons, cranc en les més diverses formes, gota, etc. En altres coses té Zeileis l'enorme experiència i li permet un raonable diagnòstic probable (com, d'it apart, succeeix a alguns dels nostres *lleons de caixa*).

Un corrent d'alta tensió (un aparell de diatermis o un ràdio-lux de gran format), aplicació dels raigs X o d'hèlio, són instruments secundaris i no tenen cap importància per una teràpia causal. Prou vaig sentir parlar d'una aplicació de radi amb una placa reflectora de 15000 qg. de mercuri que havien estat deixats anar dintre de l'habitació de tractament, prou vaig sentir contar de la influència del mesenquisme i dels leucòcits i d'aparicions de reaccions.

De tot això no vaig poder comprovar res. A mi em sembla que la influència indesmentible del tractament de Zeileis és a causa d'un *canvi en el sistema*. El punt d'atac no és, però, el cos malalt, sinó l'ànima malalta. Només això explicaria com tots els mals des del mal de cap fins a la gota del dit gros del peu, són guarits o alleujats amb el mateix tractament. A bastants metges els és desconegut que molts mals no solament nerviosos, sinó orgànics, poden ésser molt influïts per vies psíquiques. En altres casos encara més; aquí només us faig memòria el tractament purament psíquic de les berrugues i certs eczemes. Així, doncs, és suggestió, dirà el lector arronçant les espatlles i considerant el problema com a resolt. Per a mi, però, tot just comença el problema.

Nosaltres, els metges, tenim el deure de gua-

rir el malalt. Com es realitza això, és una de les següents preguntes: Per què no tenim la mateixa força de suggestió de Zeileis, o, senzillament, per què no podem nosaltres suggestionar tant o millor que ell? Amb això toquem allò que jo en dic la tragèdia del metge d'avui dia, *l'espai existent entre el seu saber científic i la seva influència mèdica*. Nosaltres som, dit d'una vegada, diferents persones en el laboratori o en la taula d'estudi, del que hem d'ésser o hauriem d'ésser al costat del llit del malalt. De vèncer aquesta separació interior, no ho aconsegueix cap de nosaltres. Perquè això és el mal; una mica suggestionem tots, en volem fer, de suggestió, tant el metge de fora com el gran professor i conseller. El que no està d'acord, orgullós de la seva ciència, aquell és el que suggestiona més que cap altre. Hem de suggestionar, quan estem al davant de l'home malalt; a l'hora de consulta, al llit, a la taula d'operacions. Tot metge suggestiona, tan bé com pot. El metge pràctic, per exemple, suggestiona amb l'aparell elèctric o el ràdio-lux (jo conec un excellent metge de poble, que actua en la nostra endarrerida Cambia; aconseguí de treure els dimonis del cos amb un aparell de fonendoscòpia).

El metge de ciutat ja té el sol d'altura, diatermis, sollux, raigs blaus i vermells, etc.

En un grau superior encara trobem el psicoanalista que treu el dimoni d'una manera alta-ment científica; finalment, el savi professor, a la disposició del qual estan les més noves i enredades teories en quantitats indefinides. Prou, jo vull en un altre lloc endinsar-me més en aquests assumptes importants. Tornem cap a Zeileis. Per què pot suggestionar millor que nosaltres?

Si hom està hores i més hores al costat de Zeileis, davant de centenars de malalts, aleshores la més tremebunda impressió és: En quants sofriments és avui encara impotent la medicina? A quants inguaribles ni tan sols els pot proporcionar consol ni esperança? Una bona tercera part d'aquesta gent ja ha estat en va a casa dels nullors metges de tots els països, i el desconhort que per arreu trobaven els ha dut a Zeileis. Zeileis influeix, suposo jo, sense ell saber-ho, per mitjà de suggestió, menys per la suggestió dels aparells que de la seva personalitat.

Podem aprendre alguna cosa d'aquest curander? Certament que no, amb relació científica,, però, sí, en conèixer les persones i tractament